Ч. 89. Чернівці, середа дня 23. цьвітня (5. мая) 1897 року. Рочник XIII.

ЧАСОПИСЬ для руских родин. Виходить щодня кромі днів по неділях і сьвятах.

БУКОВИНА

Редакция і адміністрация в Чернівцях ул. Петровича ч. 2. Передплата 10 зр.

Загальні збори Народного Дому в Чернівцях.

I.

В осени сего року мине десять літ, як наше товариство Народний Дім перенесло ся до сего будинку, де тепер містить ся, і де певно остане ся вже на довгі літа, особливо по ухвалї загальних зборів з минувшої неділї, що Дім має розширити ся. Ся ухвала найважнїйша з остатних загальних зборів і єї треба уважати значним поступом в розвою товариства.

На ті збори зібрало ся значне число членів, так з міста, як і з краю. Були також і селяни з кількох сіл. Збори привитав в заступстві голови Народного Дому, посла Винницкого, о. декан Костецкий. Провідником зборів вибрано радника Ясеницкого, а секретарями адюнкта Ганкевича і редактора Маковея.

Відчитано і принято протоколи з остатних звичайних і надзвичайних Загальних зборів, які відбули ся ще в листопадї 1892 року і приступлено до справозданя з дїяльности видїлу за весь той більше, як чотиролїтний час.

Чому так довго не було загальних зборів? Полїтичні обставини були тому виною. Коли в 1892 роцї за президента Кравса видїл і загальні збори Народного Дому рішили задля знаних загально причин виключити з членів пп. Воляна і Тиминьского, краєве правительство зажадало від Народного Дому заяви, що се товариство полїтичне. Такої заяви товариство не могло дати і справа тягнула ся довгий час. Кромі того всї иньші тяжкі обставини, все переслїдуванє буковиньских Русинів правительством, Волохами і консисториєю, відбило ся було тяжко і на нашім товаристві. Від 1895 року та система поступованя з Русинами троха змінила ся на лучше і товариство зараз віджило.

Від того часу заложено вже таку важну інституцию, як бурса, а сего року вже й постановлено Народний Дім розширити.

Стан маєтковий Народного Дому за час від остатних загальних зборів представив др. С. Стоцкий.

Приходи були такі:

1. Готівка перебрана	346 зр.	80	кр.
2. Чинші	3279 „	36	„
3. Вкладки членів Нар. Дому	884 „	75	„
4. „ „ читальнї	679 „	72	„
5. Складки добровільні	1416 „	75	„
6. Запомоги	800 „	—	„
7. Доходи з кругольнї	409 „	70	„
8. Відсотки	69 „	69½	„
9. Звернені довги	1100 „	—	„
10. Иньші доходи	31 „	—	„
Разом	9017 зр.	77½	кр.

Розходи були такі:

1. Рати до каси щадничої	2722 зр.	91	кр.
2. Відсотки від довгів	830 „	72	„
3. Податки	1827 „	33	„
4. Коміняр, канали, обезпеченє	209 „	77	„
5. Репарация Дому	449 „	08	„
6. Адміністрация	805 „	74	„
7. Слуга	39 „	--	„
8. Вінцї і карти посмертні	84 „	55	„
9. Адвокат	40 „	—	„
10. Видатки на кругольню	55 „	10	„
11. Запомоги	535 „	—	„
15. Готівка в касї	760 „	30½	„
Разом	9017 зр.	77½	кр.

Стан маєтку:

Актива:

1. Дім вартости	18.000 зр.	--	кр.
2. До жаданя	485 „	—	„
3. Готівка в касї	700 „	30½	кр.
4. Інвентар	200 „	—	„
Разом	19.445 зр.	30½	кр.

Пасива:

1. Довг в касї щадничій	9558 зр.	77	кр.
2. Довги приватним особам	3180 „	—	„
Разом	12.738 зр.	77	кр.

Чистий маєток представляє суму **6706 зр. 53½ кр.**

При тім рахунку треба завважати се, що вартість дому обчислено лише так, за які гроші єго купили тому десять лїт. Тепер же знавцї відносин міста кажуть, що дім має вартість о кілька тисяч більшу, бо положенє має дуже вигідне, в серединї міста, (три фронти), а вартість ґрунту під будови в містї значно зросла. Але видїл числив вартість дому так, як давнїйше.

По відчитаню справозданя вніс надучитель Войновский, щоби видїлови дати абсолюторию за час веденя інституциї. Збори ухвалили абсолюторию одноголосно.

Справа бурси.

Проф. Клим здав справу з веденя бурси, Рахунки з веденя бурси подамо завтра а нинї подаємо нараду зборів над сею справою. В нїй обговорювано деякі дрібницї що до порядку домового для вихованцїв бурси, та відтак оставили сю справу компетенциї видїлу. Уч. Дарій Пігуляк поставив внесенє, щоби збори виразили подяку др. Филиповичеви, що безінтересовно подавав поміч лїкарску вихованцям бурси; збори заявили свою подяку повстанем з місць. Уч. Савицкий бажав собі, щоби в бурсї було більше селяньских синів. На се відповів заряд бурси, що на 27 вихованцїв є 14 селяньских синів, 6 синів церковних півцїв, отже також, мовби селяньских, 6 синів учителїв і один син сьвященика. Відтак вніс п. Савицкий, щоби збори подякували також управителеви бурси п. Лопатиньскому що безінтересовно подавав наукову поміч вихованцям бурси: збори подякували повстанем.

---

42)

ЗАЛЇСЄ.

Повість

ОСИПА МАКОВЕЯ.

(Дальше).

А то, що переживаємо, буває нераз таке гарне! Потім вічно жалуємо, що гарної хвилї не визискали. Кілько прегарних, щасливих хвиль ми самохіть відкидаємо від себе! Все нам здає ся, що щось красше настане, а тимчасом що найкрасше ми з рук випустили.

Маня слухала уважно і, хоч Славко на хвилинку замовкне відзивала ся, немов ждала на єго дальшу бесїду.

— Розповісти вам одну пригоду, панно Маню.

— Прошу.

— Се буде маленька ілюстрация до того, що я сказав. По третїм роцї теольоґії підчас ферий я і ще другий товариш були ми в гостях у батька Стефки, тої моєї Стефки, що я вам розповідав про неї. (Славко усьміхав ся при тих словах глумливо). Панною Стефкою я не дуже й занимав ся. Ми бавили ся разом і танцювали на празнику, але она мене не займала більше як другі. Панна була молоденька, пристойна, господарна, мало інтелїґентна і нераз така дитинно-невинна, наївна, що з того можна було і сьміяти ся і за то єї найбільше любити. Так не я перший, тілько она перша звернула на мене більшу увагу. Трафило ся раз, що я з нею сидїв у городї, в альтанї. Она складала з нарваних квіток букет, а я — по якійсь єї дуже наївній замітцї до рожі чи до иньшої квітки — дістав велику охоту докучити їй. Ішла розмова про любов — розуміє ся. Квітки дали до того причину. У неї любов була щось таке величаве, таке гарне, невидане, нечуване! Звичайно, як у доростаючої панни. А я захотїв перед нею удавати дуже досьвідченого і почав єї ідеал любови обзирати в досить цинїчний спосіб зі всеї краси, так як она в тій хвилї, підчас моїх заміток, нетерпеливо обдирала рожу з листя. Я сам ще був дурний... Слухала она мене добру хвилю, мінила ся на твари, ставала щораз сумнїйша, кинула на мене налячаними очима, а вкінци як заплаче, як зачне за серце хапати ся! Я остовпів! І що ви скажете? Замісць у таку хвилю забути ся, прилаcти до неї і почати потїшати єї, як можна, і самому тим тїшити ся, що она з моєї причини так плаче, я в першій хвилї сказав собі: „Диви ся, що за гарна сцена! Жаль мені єї, варто би потїшити, поцїлувати, приголубити — она-ж пристойна і мила! — але нї! бо що з того готово вийти?...“ Так, панї; і я воркнув кілька глупих слів і відійшов. А она там плакала... Плакала на мене, що я їй сподобав ся, був єї ідеалом, а ту єї тугу за ідеалом, то бажане щастє зобразив чимсь простим, низьким, нїкчемним... Той плач мене переслїдував цїлий день, я думав про него, прозивав себе всякими прізвищами за свій дурний розум та за тверде серце... я оминав єї, а не міг єї забути... оминав до третого дня, поки їй не сказав, що єї люблю... Так, але тодї не наступила така гарна сцена, як та в альтанї... А тепер я собі не можу простити отої глупої журби в ту хвилю, тої обави, що з того могло вийти. Що з того вийшло? Нїчо! а гарна хвиля не верне ся.

— Чи такі хвилї омичає ся все лиш з самолюбства? — спитала ся Маня і взяла з лавки ґазету, що з собою принесла.

— Нї, часом жаль не себе а другої особи; часом з собою упорати ся можна дуже легко, можна перемогти себе... так,

Рада державна.

Німці виповіли війну парляментарну теперішному правительству. Чуючи ся покривдженими розпорядженем язиковим для Чехів і Морави, яке видав президент міністрів ґраф Баденї в користь ческої мови, щоби єї зробити рівноуправненою з німецкою мовою, постановили провадити обструкцийну політику. Сей спосіб опозициї полягає на тім, що вихісновуючи реґулямін парляментарний меншість жадає без потреби поіменних голосовань над кождим внесенем, члени опозициї забирають голос в кождій малозначній дебаті і протягають бесіди так довго, що всяка парляментарна праця стає неможливою. Вже на першім засіданю по сьвяточних фериях дали чеські Німці почути цілу силу того страшного, хоть леґального способу безоглядної борби. Непстрібними внесенями, поіменними голосованями і довгими бесідами звели засіданє до томлячої а коштовної забавки. Кожде засіданє ради державної коштує податників 6000 зр. і їх мов би кинено в болото, бо жадного хісна нікому з такого засіданя нема. Ческих Німців підпирають почасти антисеміти а социялісти для опозициї против кабінету Баденього. Опозиция грозить, що так довго буде тримати ся обструкциї, доки не змусять Баденього до уступленя. Коли-б справді не дали ся Німці переєднати, то можуть таким способом дуже захитати становиском теперішного правительства або і змусити до розвязаня парляменту, та розписаня нових виборів. Але нові вибори, здає ся, не вийшли би на добро правительству, а щоби не повторили ся знов галицкі кроваві події, оно напевно не допустить до тої крайности.

Більшість парляментарна хоче запобігти обструкциї опозициї і постановила уступити меншости при виборі комісий: 10 мандатів при 24 членах, 14 при 36 а 20 при 48.

Але проте часть Німців (передовсім націонали) постановили вести обструкцию дальше. Шенерерівці збирають підписи на внесенє, щоби правительство предложило раді державній акти смерти наслідника престола.

На другім засіданю в пятницю дня 30. цьвітня інтерпелювали що до розвязаня товариств слуг зелізничих. На се відповідав президент Баденї та доказував, що аґітациї в тих товариствах ішли просто до збуреня порядку суспільного і тому було обовязком правительства розвязати ті товариства. Палата відкинула наглість дотичного внесеня 179 голосами против 134.

Відтак посол Функе і товариші поставили внесенє, щоби міністрів ґрафа Баденього, ґрафа Ґляйспаха, барона Ґлянца, Білїньского і ґрафа Ледебура, що підписали язикові розпорядженя, поставити в стан обжалованя. Внесенє підписало 48 послів; таке саме внесенє зробили посли Гогенбурґер і товариші і Шенерер і товариші.

В Ню-Йорку.

(*Плавба морем. — Перехитрив. — Русин вміє по англицки. — „Чю“.*)

Я ледви до того Ню Йорку дібрав ся! А то іде той шиф і іде і сопить і гуде і перевертає ся на всї боки, як який остатний пяниця, і анї суди Боже діждати ся кінця. Троха з мене душі не вигнало, така на мене найшла слабість; а про нудгу то вже і не згадую! Чоловік звик все щось понишпорити, а ту сиди каменем на однім місци; хиба як погода: перейдеш ся троха по покладї, от такім короткім на пару кроків тай тілько всього, а потім знов вертай ся до тої душної станциї.

Оно би ще дурниця, що отой корабель іде собі в переверти та що трохи чоловік похоріє — як би не те, то прийшло би ся загинути з нудьги — а то як прийде буря... о тоді Господи прости гріха!

Кораблем кидає як кулькою; на сьвіт не вказуй носа! Там всї чорти гуляють, присьпівуючи собі розмаітими дикими голосами. Де перше люди трохи привикли до їзди і на прощанє краєви стала кружляти чарочка тай давали ся вже чути сьміхи — тепер всьо заніміло. Всьо на колїнах з зложеними руками. Молять ся! Може нїколи так горячо нїхто не молив ся, як тепер.

Я якось не міг молити ся. Не тому, щоб я який безбожник, або що, але так цїлий задеревів з переляку, що не йшла менї молитва. Я лиш розглядав ся, хоч по правдї сказати, нїчого не бачив.

Правда, що потому, як ми вже привикли до того гуркоту, тріскоту, свисту (бо там на верху десь щось і сьпівало і свистало і плакало, то знов ревіло як яка дичина) впав менї на очи якийсь чоловяга.

Він таки в голос молив ся! Чим голоснїйше загремів корабель, тим він висше здіймав руки до гори, а верещав уже так, немов би хотїв перекричати гук морских фаль.

Ігі на него! Та біда, то правда, але чого він так верещить, ще до лиха розхоріє ся. Хоч самому менї було нїяково. От тобі на! Гадав згортати в Америцї тисячі, а прийде ся перед часом марно загибати.

Але якось ми з тяжкою бідою доплили до американьского берега.

В кождого з нас аж дух вступив, Всїх лиця були і веселі і трохи якісь цїкаві перед тим, що то їх стрітить у тім новім краю. Вже ми повисїдали; з наших всї крутять ся як вівцї, нїхто не знає, де дїти ся, що кому сказати...

Висїв і той, що підчас бурі молив ся.

Я до него: — А що свату, дав Бог щасливо доїхати!

Він усьміхнув ся, підскочив до гори з утїхи, як мала дитина, а обертаючи ся до моря, погрозив єму кулаком:

— Мав Ти мене, Боже, в руках раз, але вже мене більше не хопиш!

І пішов за иньшими.

Менї самому сьмішно стало з тої єго бесїди. Ото — гадаю собі — перехитрив! Не знати лиш, як то буде дальше?

Та що менї дбати про долю иньших, менї самому за себе стало лячно — що з собою почати? Кручу ся, оглядаю, та аж з превеликої втїхи сплеснув у долонї.

Спертий о поруче на доку стояв якийсь чоловяга, такий самісенький, як Панько з нашого села.

Я до него: — Панько, а ти ту що робиш? То ти?

А він до мене повагом: — „єссе“ (yes sir).

— Та чи пізнаєш мене, Паньку?

А він все „єссе“.

Що я до него не прикажу, а говорив я богато, бо я би єго був вицїлував з утїхи, що подибав свого чоловіва і то ще з того самого села — а він усе своє єссе тай єссе.

Я питаю єго о пораду, а він: „Носсерр“, а потім як не крикне: „орррайт“ і так заскреготїв зубами, що я зі страху аж до землї присїв.

Ади — гадаю собі — як сатана по анґлицки вивчив! Недавно бігав по наших горах, а таке тото було біднє, всї ним поштурковали ся, а тепер як у люди вийшов! Не даром їв американьский хлїб.

Я бачу, що з ним так на сухо не вдію нїчого, почав я з иньшої бочки.

— Паньку, та будь ласкав, запровадь де до коршми спочинути, ликнути чарочку, та закусити хлїба, бо я такий голоден, троха не промовлю їсти!

Як почув про коршму, якось привітнїйше до мене промовив:

— Ех ти „ґрінор“, „ґрінор“! Та деж у нас корчми! Та в нас, бра, сальони, а в них віска, не горівка-смердюха! Лиш одну тобі дам пересторогу: Ту в сальонах ставляють віску і дають велику чарку, а гість собі сам наливає. Одна цїна, чи повно наллєш чи іно трохи — але не випадає лляти повно. Як троха — то по

але н. пр. дївчина не зможе. По що-ж кому влазити в дорогу, коли хто все лиш думає о тім, що ще має тілько а тілько миль іти пішки дорогою житя? Скажи їй: „Сядьмо собі! подивім ся, який красний вид!“ А їй то не в голові, она думками все витає дома при родиннім огнищи. Вкінци се й природне... От не знати, як собі і другим догодити. — Я вам ту немов ради даю, ви мене так слухаєте, а тимчасом, правду вам скажу, всеї щирости в моїх словах нема.

— Як то?

— Прошу вас, не допитуйте ся... Не дивіть ся так на мене і не думайте о тім, що буде... шкода тратити таку гарну іллюзию... Менї шкода...

Хоть Славко говорив загадочно і, як сам признав ся, не зовсїм щиро, але єму здало ся, що Маня таки єго зрозуміла. І тодї він пожалував нараз навіть сеї дрібки щирости, з якою розповідав їй свою пригоду із Стефкою та свої досьвіди.

Маня глянула на него такими наляканими очима, що єму відразу пригадав ся такий самий погляд Стефки тодї в альтанї, прийшли на думку всї довірочні, майже приятельскі розмови з Манею, і незвичайно ясне в ту хвилю питанє: „До чого доведуть такі розмови?“ налякало єго. — Радив не відрікати ся приємних хвиль, радив не дбати о будуччину, а сам затремтїв перед можливим розчарованєм... Чиїм? Коли-б тілько своїм, а то ще чиїмсь! —

В однїй хвили зрозумів, що легко радити перейматп ся поривали хвилї, але коли хвилеве вдоволенє має сумно кінчити ся, то радше пєремогти в собі ті пориви і не піддати ся їм. — —

Він бачив виразно, що Маня вподобала собі єго; він любив з нею розмавляти; єго тїшило, що по розчарованю з Стефкою пізнав дївчину, ще красшу і розумнїйшу від неї, що заслужив собі на єї прихильність і приязнь, але чому всї єго довірочні розмови з нею виглядали як теоретичні, зовсїм не основні розмови? Мудрагельство оно, а не щирість! Рід облуди товарискої! Убиранє таких сьвятих почувань, як приязнь чи любов, у дешеві лахи!

Ах, те все правда, сьвята правда! Коли-ж годї, годї інакше! Єму годї, бо страх бере єго за себе, — нї! не так за себе, як за неї!

Сьмішно! він радить не питати о будуччину, а що-ж з таких єго рад може вийти для неї, може вийти для него! Він, а она!... Чи нарочно приготовляти собі нове розчарованє, і то неминуче розчарованє?.. Собі і їй? —

Славко глянув скоса на Маню. Она нїби читала ґазету, але так, як би кождої хвилї була готова сама щось сказати або дальше слухати єго бесїди.

— Я вас розумію — відізвала ся она по кількох хвилях.

Він стрепенув ся. — Розумієте мене?

— Розумію. Не бійте ся і... і не говорім більше о тім... По части маєте навіть рацию...

Але в тих словах Манї, хоч она старала ся виповісти їх спокійно, все таки бренїла сумна нута, котру годї було не замітити.

Славко засоромив ся нараз своєї трусливости і не міг того затаїти, що збирав ся оправдувати себе. Але Маня не дозволила єму оправдувати ся, встала з лавки, сказала: „Ходїм збирати фіялки!“ — і він послушно пішов за нею.

Хотїв почати знов яку розмову, зовсїм просту, буденну, хоч би про погоду,

паньски! Лучше по пару разів а по трошка, бо інакше назвуть нас простаками!

— Як там уже буде, то буде, аби де спочити, хоч, як не таїти гріха, то мене зовсім не тїшило, що не треба пити по повному.

Сидимо ми, бесїдуємо то про те то про се! Я розказую як їхав морем, він знов про Америку: які ту в нїй всї панове, не такі як в старім краю.

— От бачиш, ті, що ту сидять, то Американцї!

— Еге-ж Американцї? Я дивлю ся — так люди як і всї. Сидять, бесїдують та так якось чудно гейби по грудах їхав фірою, а під язиком як би мав камінчики.

— Страх, та колиж я тої бесїди вивчу ся? як ту порозумію людий? навіть роботи не дістану — кажу до Панька.

Панько піддер голову в гору і гейби який учитель каже до мене:

— Правда, що бесїда трудна! Ту всьо інакше пише ся, а інакше треба вимовити. Приміром напишеш Адам, то треба вимовити Абрагам. А диви, як я скоро вивчив. Я тобі буду помагати і знов крикнув „оррайт“ — але вже тихше.

Нема ради — гадаю собі — треба бідї підійти під ласку, може в дечім поможе і казав я дати ще по одній чарцї.

Випили ми; він знов торочить про всїляку всячину, а я очий не зводжу з Американцїв. За кождим їх порушенем пасу очима.

Дивлю ся, а далї не втерпів:

— Паньку! А се що таке? Диви, як він далеко плюнув той Американець, а таким якимсь жовтим! що се?

Панько видивив ся на мене і таким якимсь милосерним поглядом, немов би хотїв сказати: „Ех ти, дурню, щож ти знаєш, як ти ще того не бачив!“ А потому до мене з серцем: — Та то, дурню, чю! Они всї то гризуть, навіть жінки!

Я вже нїчо не кажу — встидаю ся, а далї з цїкавости не втерпів: — Паньку! Та деж-би знов они „цю“ гризли? У нас „цю“ кажуть — шануючи твої слухи — на безроги! то оно щось иньшого мусить бути?

— Ех, ґрінор!... Бодай тебе!... „Чю“ є такий солодкий тютюн. Американець бере его в зуби і гризе.

Я аж підскочив з великої втїхи.

— Ну, то ту, брате, так само як і в нашім селї! Та й в нас хлопи гризуть тютюн, тілько що то не називає ся „цю“, а по просту „баґа“. О, вже тоті Американцї на половину впали в моїх очах.

Побесїдували ми ще трохи — а далї забрали ся до Панькового мешканя. Я як впав на ліжко — та так і заснув відразу, змучений такою далекою подорожию.

Із Свободи.

НОВИНКИ.

Чернівцї, дня 4-го мая 1897.

Іменованя. Директором рільничої школи в Кіцмани вже іменований бувший учитель Евген Жуковский; для рільничої школи в Радівцях іменований Андронїк Мотрескул. — В дирекциї фінансовій іменований асистент рахунковий Льонґін Стефан офіциялом а практикант рахунковий Іван Павлович асистентом рахунковим.

Зміна. Як зачувати, радник краєвого правительства Помпе буде в коротцї іменований директором доменів при буковиньскім релїґійнім фондї православнім.

Спростоване. Була в нас новинка, написана на підставі повідомлень від селян, що в Ленківцах новий сотрудник о. Іля Вербовский не вміє по руски говорити. На то о. Вербовский повідомляє нас, що вміє по руски говорити. Він родом з Молодїї, де й по руски говорять; его батько, двірник, сам говорить лучше по руски, як по волоски; а сам о. Вербовский з селянами в Ленківцях розмавляє також по руски. „Сьвітла консистория, — пише о. В. злобно — нїм мене прислала до Ленківцїв, не питала мене, чи я Волох чи Русин, твердий чи Українець, но переконала ся лиш о тім, чи я по руски знаю“.

Вже сїм місяцїв чекає громада Топорівцї на полагоджене рекурсу в справі своїх громадских виборів — і не може дочекати ся. А тимчасом в селї який нелад був, такий і лишив ся, тілько ще зріс. Так староста дуже собі легенько бере ту справу.

Славяньска манїфестация. Дня 28 с. м. устроїли чеські товариства віденьскі в „ческім домі“ вечер для славяньских послів. Явило ся 91 послів. Пп. Герольд і Козловский підносили симпатию між Чехами а Поляками. З Русинів промавляли о. Танячкевич і Барвіньский. О. Танячкевич сказав, що рани, які болять Чехів, є ще більше болючі у Русинів, але здержує ся від рекримінаций з огляду на присутність польских послів. Стояловець Данеляк сказав, що его партия все буде бороти ся против привілеїв пануючого сторонництва польского.

Волоский конзулят перенїс ся з днем 1. мая на улицю унїверситетску ч. 20.

В справі відкиненя словіньского поданя маґістратом в Триестї адмінїстрацийний трибунал у Відни узнав, що то відкинене було противне законови, бо словіньска мова в триестиньскім окрузї є мовою уживаною тамошним населенем. В вельми цїкавих мотивах, які зовсїм дословно можна би повторити й нашим маґістратам на споконвічній рускій земли, зазначено, що мовою населеня кождого краю належить уважати тую мову, котра по сьвідоцтву історії уже від віків була в данім краю в уживаню. Чи розумно, панове з маґістратів?!

Антісемітский розрух — як пишуть до польских дневників — вибух оногди в селї Солонцї, положеній 10 кільометрів від Львова. Товпа селян напала на коршму, в котрій, як се скрізь в Галичинї водить ся, шинкує жид і ограбили еї, повибивавши при тім всї вікна, та поломивши меблї. Атак не тревав довго, але був дуже завзятий. Тріскотня ломаних річий і брязк вибиваних вікон мішав ся з криком нападаючих. Жид з родиною спас ся утечею.

Котюзї по заслузї. Шмерль Кінцер, его син Айзик Кінцер і зять Шмерля Пейсах Роте, замешкалї в Роздолї, нищили вже від кількох лїт лихвою сїльске населене в чотирох судових повітах, а то: миколаївскім, жидачківскім, ходорівскім і стрийскім. Проценти, які они побирали, були дуже високі: 50, 100 і висше. При карній розправі, що відбула ся дня 21-го м. м. перед звичайним трибуналом в Самборі, переслухано 92 сьвідків. Шмерля Кінцера засудив трибунал на два місяцї строгого арешту і 1.500 зр. грошевої кари, зятя Шмерля, Пейсаха Роте на півтора року вязницї і заплату 2.000 зр. Крім того признав трибунал селянам, покривдженим тими лихварями, цїлий ряд відшкодованя.

Хотів бути в ґазетї. У Відни вела ся перед кількома днями така розправа: Дорожкар Лявер обжаловував свого товариша Полляка о обиду чести. Однако оборонець обжалованого заявив перед розправою в імени свого клїента, що Полляк готовий перепросити Лявера. На те відповів Лявер, що він радо відступив би від обжалованя, але під тим услівем, що цїлу справу опишуть ґазети. Коли судия представив позиваючому, що ґазети мають прецї богато инших о много важнїйших річий, про котрі пишуть, відповів Лявер: „Менї то всьо одно; для мене то така важна справа, що нехай перед нею сховає ся і грецко-турецка війна. Коли ґазети не найдуть хочби маленького кутика на згадку о менї, то я не відступлю від обжалованя“. — Судия, що не міг дійти до ладу з Лявером, покінчив справу так, що увільнив обжалованого; але Лявер все таки діждав ся свого, бо віденьскі ґазети підхопили ту сьмішну розправу а відтак описали еї.

Дрібні вісти. Архикнязь Леопольд Фердинанд, іменований оногди майором, має після донесеня N. W. Tagblatt-у перенести ся з Берна до Перемишля. — У Відни помер знаменитий історик штуки, професор і ректор політехнїчної академії, Карло Ліцов. — В Навмбурзї померла Франціска Ніче, мати голосного нїмецкого поета-фільозофа. — В Перемишлянах застрілив ся кадет-заступник офіцира 15-го полку піхоти, Мар. Мадейский. — Б Бориславі отруїла ся карболем акушерка Текля Форович. Причиною самоубійства був імовірно страх перед судовою одвічальностию. — В купелевім місци Криницї в Галичинї згоріло чотири віллї „Звізда“ „Лосось“ „Морске Око“ і „Паґат“. — При будові палати судової у Львові упала 18-лїтна зарібниця Францїшка Чосниковска з руштованя з другого поверха але так щасливо, що крім легкого потовченя правої лопатки не зробила собі нїчо лихого. — У госп. Михайла Филипчука в Чинківцях вибув в ночи з 30. цьвітня на 1. мая огонь і знищив хату зі всїма будинками. Огонь був правдоподібно підложений. — В угорскій місцевости Данк коло Колосвару усунула ся часть великої гори (близько 120 морґів простору), що, спадаючи в низь, поробила страшні спустошеня. Все

і не міг перемогти себе. Відійшов від неї о кільканайцять кроків і збирав мовчки фіялки.

Але розворушені думки не покидали его. Він уже не знати котрий раз повтаряв собі в думцї, що є остатним дурнем, котрий в теориї радить не випускати з рук хвиль приємних, а в практицї сам нїколи того не робить. І коли-б хоч з яких важних причин! А то що? жаль єму і себе, жаль еї... нї! глупа та вся история! радше про неї не думати, бо й так нїчо з неї не вийде. — —

— Панно Маню, прошу, фіялки!

— О, ви вже тілько назбирали! А як пахнуть!... Ви вже не гнїваєте ся на мене? — спитала ся майже зі страхом.

Славко здивував ся: — Або-ж я гнївав ся на вас?! Анї менї на думку не приходило!

— Справдї нї?

— Слово даю. Коли гнївав ся, то тілько на себе.

— Можна вас спитати ся, за що?

— За що? Як би то вам сказати?... Так трудно відповісти на то коротко... Ріжні думки прийшли менї до голови. Почали ми, правда, розмову від Більского, від зневаги, — та ось куди зайшли т. є. я зайшов! Може і вас яким словом нарушив?

— Нї; ви нїчого обидного не сказали.

— Не дивуйте ся менї, панно Маню, — просив Славко — я часом такий неконсеквентний... Других посуджую о безсердечність, о трусливість і т. д., а сам не лїпший, як другі, може ще й гірший.

— Но-но! тілько не судїть себе так остро; нехай вас уже другі судять! — потїшала его Маня. — От ходїм на підвечірок! Якось то буде...

Обоє пустили ся доріжкою до двора. А тимчасом з далекого кута парку на них пильно дивили ся цїкаві дївчата-робітницї.

— От, най би побрали ся! — замітила одна з них.

(Дальше буде.)

що було по дорозї, доми, звірі і люди пороздавлювані. — Місто Ліворно в Італії збанкрутувало. Купонів від міскої позички не було чим заплатити; взагалї фінанси того міста зруйновані. — В Сен-Назер у Франциї увязнила поліция чотирох анархістів. В помешканях їх знайдено компромітуючі кореспонденциї і рисунки бомб.— В Монако відбуває ся тепер XIX-ий лїтературний конґрес. Темою нарад є головно забезпечене прав лїтературної власности. — В Гамбурзї буде отворена дня 1-го мая міжнародна огороднича вистава, в котрій кромі Европи возмуть участь Америка, Азия і Австралїя. — В Петербурзї буде отворена невдовзї вистава різних китайских предметів і виробів, як н. пр. образів, одежі, домашних знарядів, оружя і т. п. Вистава тревати-ме цїле лїто.

Телеґрами „Буковини“.

З дня 4-го мая 1897 року.

Будапешт. На спільнім засїданю підкомітету обох депутаций квотових не прийшло до згоди. Сей вислїд зараз оголошено австрийскій квотовій депутациї в притомности мінїстрів Баденього і Білїньского на єї остаточнім засїданю. Після того вернули мінїстри до Відня. Угорска депутация квотова назначила повне засїданє на середу. Банфі їде вечером до Відня.

Царгород. Дневник „Сабаг“ доносить з Петербурга, що Цїсар Франц Йосиф при принятю послів мав пожелати турецким послам за хоробрість турецких війск і за їх провід.

Канеа. Ходять поголоски, що відкликано грецкі війска, щоби удали ся до бою против Турків.

Царгород. Після турецких донесень займають Турки укріпленя при Велестіно. Борба тревае дальше.

Відень. Мінїстри Баденї, Банфі, Білїньский прибули сюди рано. Баденї і Банфі були передполуднем на авдиенциї у цїсаря.

Атени. Васос відкликаний з Крети. На єго місце іменований полковник Сляїко. З огляду на відносини відложено торжества імянин королївских.

ПОКЛАДКИ

від правдивих **курий Брама** по 15 кр., від **голяндских** чорних з великим білим чубом по 25 кр., від курий Houdans по 25 кр., правдивих **стирийских** по 10 кр., срібних **надуаньских** по 30 кр., **Langshaus** по 30 кр., від **індиків** по 30 кр., срібних Wyandottes по 30 кр., **італїяньских** по 30, **карликів** по 30, **Кохінхіньских** по 25, **семигородских голошийок** по 20, **Dorkings** по 25, **Йокагама** 50 кр., **Емденьских гусий великанів** по 1 зр. за покладок, **пекінґских** качок по 20 кр., від великих **стирийских** качок по 20 кр.

Розсилаю покладки лише від расових птиць, нагороджуваних дуже часто, і даю за чистість і правдивість раси всяку ґарантию.

MAX PAULY,
Köflach (Steiermark).

LINIMENT. CAPSICI COMP.
aus Richters Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Anker“.

П. Т.

Отсим маю честь повідомити шановних відбирателїв, гостий і публику, що я перебрав істнуючий доси під фірмою

Антін Табакар і Ґаіна
СКЛАД КОРІННИХ ТОВАРІВ,
вин і делїкатесів
(заснований 1812 року),
а окрім того
Аґентуру і склад рільничих машин
з днем 1-го липня с. р. і буду дальше вести під моєю власною фірмою
СТЕФАН ҐАІНА.

При сїй нагоді складаю сердечну подяку за довірє, оказане так часто попередній фірмі, і прошу уклінно, мати те саме довірє на дальше і для мене, при чім запевняю, що все старатиму ся задоволити шановних гостий **добірними товарами найлїпшого сорта, низькими цїнами і уважною услугою.**

Прошу о часті замовленя і пишусь з поважанем
Стефан Ґаіна.

Із Найвисшого приказу
Єго цїс. і кор. Апостольского Величества
устроює ц. к. дирекция льотерийних доходів
XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРИЮ,
з котрої чистий дохід присьвятить ся
ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ
сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на
„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“
в Чернівцях.
Ся льотерия обнимає 7816 виграних в готівцї,
подїлених на
148 виграних головних із 3834 попередними і 3834 слїдуючими
в загальній скількости
165.000 корон в золотї та 100.950 зр. риньских а. в.
Тягненє послїдує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.
Оден льос стоїть 2 зл. риньских а. в.
Льоси продає і адмінїстрация „Буковини.“
Льоси можна купити і в ц. к. льотерийних урядах, у всїх льотерийних коллектурах, в продажах тютюну, в урядах податкових, почтових і телеґрафічних, в конторах виміни, в урядах стаций желїзничих і др.

Хто хоче мати
добру і дешеву
МАШИНУ до ШИТЯ,
най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як всюди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на виплат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за реперацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно через цїлий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Русин і обслужу Вас по братньому

З поважанем
В. Данилевич,
машинїст у бровари Штайнера в Чернівцях, при ул. зелїзничій (Banhofstrasse) ч. 26.

Для панів учителїв!
INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомленя
(Schulnachrichten)
є на складї
в друкарнї „Рускої Ради.“
Просимо о замовленя.

Памятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях. За редакцию відповідає **Осип Маковей.**

З друкарнї „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромовского.